

F.t.l. om køb på kredit

gældende mod køberen, medmindre kreditor godtgør, at han ikke har kunnet hindre købet. Der henvises herom til betænkningen s. 110.

Til § 36

Bestemmelsen betyder, at loven finder anvendelse i visse tilfælde, hvor en løbende kredit er udnyttet til andet end køb af løsøre, nemlig i de tilfælde hvor en kontoaftale giver mulighed for at udnytte kreditten til såvel køb af løsøre som til andet. Baggrunden herfor er, dels at det i sådanne tilfælde ofte vil være umuligt at fastslå, i hvilket omfang saldoen hidrører fra køb af løsøre eller fra erhvervelse af en service- eller tjenesteydelse, dels at samme hensyn stort set gør sig gældende, hvad enten kreditten er udnyttet til køb eller til andet. Justitsministeriet har fundet, at alle de af lovens bestemmelser, som gælder for kontokøb, bør finde anvendelse i disse tilfælde og ikke kun – som efter § 36 i betænkningens udkast – de særlige regler for kontokøb, som er medtaget i kapitel 4.

Bestemmelsen vil eksempelvis have betydning i relation til benzinselskabernes kontoaftaler, som både kan udnyttes til køb og til erhvervelse af de forskellige tjenesteydelser, servicestationerne udfører, f. eks. reparationer og vask.

Til § 37

Bestemmelsen bemyndiger justitsministeren til at fastsætte regler om, at skriftlige aftaler og dokumenter, der er omfattet af loven, skal være påtrykt en af ministeren udfærdiget vejledning om køberens retsstilling. Bestemmelsen svarer til § 37, stk. 2, i udvalgets udkast. Det er muligt, at der vil vise sig at være behov for en sådan vejledning, dog formentlig kun i forbrugerkøb. Værdien af vejledningen vil i høj grad afhænge af, om den kan udarbejdes i en overskuelig form uden at blive for omfattende.

I givet fald kan der formentlig især være behov for at vejlede om, hvorvidt købet giver kreditor ret til at tage det solgte tilbage, og på hvilken måde tilbagemodning skal ske, samt om køberens retsstilling efter lovforslagets §§ 9, 13, 23 og 28. Også købeloven indeholder en række bestemmelser, som er af væsentlig betydning for kreditkøberens retsstilling, særlig hvor det købte viser sig at være mangelfuldt. Det er derfor muligt, at en eventuel vejledning i medfør af § 37 også bør informere om de vigtigste beføjelser, som køberen har efter købeloven.

109 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

Til § 38

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til § 17 i kreditkøbsudvalgets lovudkast, jfr. betænkningen s. 84.

Bestemmelsen har betydning for sælgerens oplysningspligt efter § 8, stk. 1, nr. 3–6, og i kontokøb for kreditors oplysningspligt efter § 33, nr. 3–4, og § 34, nr. 3. Det kan kun aftales, at renten skal variere med forhold, som kreditor er uden indflydelse på, f. eks. Nationalbankens diskonto. Oplysningerne skal i så fald gives på grundlag af renten på tidspunktet for oplysningerne og med angivelse af, hvorledes renten er variabel.

Til § 39

1. Bestemmelsen, som afløser § 38 i betænkningens udkast, sanktionerer civilretligt overtrædelse af pligten til i forbrugerkøb, der ikke sker i henhold til en kontoaftale, at oplyse kreditomkostningerne efter § 8, stk. 1, nr. 3 og 4, og stk. 2.

2. Som nævnt under pkt. 7. i de almindelige bemærkninger har udvalgets flertal i betænkningens udkast skitseret en løsning, hvorefter tilsidesættelse af oplysningspligten efter lovudkastet civilretligt bør sanktioneres således, at manglende eller urigtige oplysninger som altovervejende hovedregel medfører, at køberen alene har pligt til betaling af kontantprisen for det solgte. Kun hvis kreditor kan bevise, at køberen dog har haft et forsvarligt grundlag for at bedømme aftalen, sker der ingen nedsættelse af køberens forpligtelse. Baggrunden for flertallets forslag er, at udvalget har tilstræbt i videst muligt omfang at sikre overholdelsen af de foreslåede regler gennem civilretlige sanktioner. Udvalget har særlig overvejet, om kreditomkostningerne i stedet burde nedsættes med et beløb, der fastsættes skønsmæssigt under hensyn til betydningen af den manglende eller urigtige oplysning, men har forkastet denne mulighed, da den må antages at ville give anledning til store retstekniske vanskeligheder, jfr. betænkningen s. 112.

Udvalgets mindretal er betænkelig ved, at overtrædelse af pligten til at oplyse de enkelte ydelser, disses antal og forfaldstid (lovforslagets § 8, stk. 1, nr. 6) sanktioneres civilretligt, men er i øvrigt enig med flertallet, jfr. betænkningen s. 113.

3. Justitsministeriet er enig i, at man så vidt muligt bør sikre oplysningspligten overholdt gennem civilretlige frem for strafferetlige sanktionsbestemmelser, og at en civilretlig sanktionsbestemmelse ikke bør gøres skønsmæssig. Man finder imidlertid, at den af udvalget skitserede ordning